

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4635

гр. Варна, 11.12.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в закрито заседание на
единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Константин Д. И.

Членове: Мая Недкова
Мирела Огн. Кацарска

като разгледа докладваното от Константин Д. И. Въззивно гражданско дело
№ 20233100501930 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по две въззивни жалби, съответно:

I. Въззивна жалба от Н. А. Д. от гр. Варна, подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 1971/02.06.2023 год., постановено по гр. дело № 20213110105913 по описа на РС-Варна за 2021 год., В ЧАСТИТЕ, с които въззивницата Н. А. Д. е осъдена да заплати на В. В. М. от гр. Варна следните суми: **сумата от 801 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, от която: 200 лв., платено адвокатско възнаграждение за обжалване действията на ЧСИ пред ОС–Варна; 50 лв., съставляваща сбора на сумите от платени държавни такси за възивно производство срещу действията на ЧСИ пред ОС–Варна; 48 лв., платена такса за администриране частна жалба от ЧСИ до ОС–Варна; 18лв., съставляваща сбора от сумите за издаване копие от ИД и за издаване на Удостоверение за дължими такси по ИД; 365лв., съставляваща сбора от сумите по допуснатото на основание чл. 390, ал. 1 от ГПК обезпечение; 120лв. за образуване на производство от ЧСИ според издадена обезпечителна заповед и налагане на заповор върху банкови сметки на ответницата, както и **сумата от 1000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди под формата на болки и страдания и изразяващи се във влошаване на общото му здравословното състояние, непрекъснат и дълготраен стрес и злепоставяне пред работодателя му, настъпили в резултат на действията на ответницата, в качеството ѝ на възложител на работа по чл. 426 ГПК, за чужди и противоправни действия на ЧСИ № 808 по ИД № 379/2020 год., затова че на 18.05.2020г, в гр. Варна, в кантората на ЧСИ № 808 с район на действие ОС -Варна, чрез процесуален

представител е образувала ИД № 20208080400379, предприемайки принудително изпълнение срещу ищеца за сумата от 180 лв. месечна издръжка за малолетното им дете за периода от 05.05.2020 г. – 04.06.2020 г. при изначална липса на подлежащо на принудително удовлетворяване право на взыскателя, ведно със законната лихва върху горните суми, считано от датата на подаване на исковата молба – 22.04.2021 г. до окончателното им изплащане, на основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД;

II. Насрещна въззивна жалба, подадена от В. В. М. от гр. Варна чрез процесуален представител, срещу горното решение в ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен за разликата над присъдените 1000 лева до претендираните 5100 лева /т. е., е отхвърлен за сумата от 4100 лева/, предявеният от В. В. М. от гр. Варна срещу Н. А. Д. от гр. Варна иск по чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД за осъждането на отмуетницата да му заплати сумата от 5100 лева – обезщетение за причинени неимуществени вреди под формата на болки и страдания и изразяващи се във влошаване на общото му здравословното състояние, непрекъснат и дълготраен стрес и злепоставяне пред работодателя му, настъпили в резултат на действията на ответницата, в качеството ѝ на възложител на работа по чл. 426 ГПК, за чужди и противоправни действия на ЧСИ № 808 по ИД № 379/2020, затова че на 18.05.2020г., в гр. Варна, в кантората на ЧСИ № 808 с район на действие ОС -Варна, чрез процесуален представител е образувала ИД № 20208080400379, предприемайки принудително изпълнение срещу ищеца за сумата от 180 лв. месечна издръжка за малолетното им дете за периода от 05.05.2020 г. – 04.06.2020 г. при изначална липса на подлежащо на принудително удовлетворяване право на взыскателя, ведно със законната лихва върху горната сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 22.04.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД.

В жалбата на ответницата по исковете Н. А. Д. са наведени оплаквания, че решението в атакуваните от нея части е недопустимо, евентуално – неправилно и незаконосъобразно. Излага, че не е надлежно легитимирана да отговаря за евентуално причинени вреди спрямо ищеца от образуването на изп. дело № 379/2020 по описа на ЧСИ с рег. № 808 с район на действие ОС-Варна. Счита, че е нарушена и нормата на чл. 299, ал. 1 ГПК, като не е съобразена от първоинстанционния съд силата пресъдено нещо на влезлите в сила решения по в. гр. дело № 2537/2020 год. и по в. гр. дело № 332/2021 год., двете по описа на ОС-Варна, с които са били оставени без уважение жалбите на ищеца – длъжник по изпълнението по цитираното изпълнително дело – срещу отказа на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК и с които съдебни решения въпросите дали ответницата в съответствие със закона е подала молба /с приложен към нея изпълнителен лист/ за образуване на изпълнително дело, както и дали изпълнителното дело е образувано законосъобразно, е решен по задължителен за съда и страните начин и не може да бъде пререшаван.

Поради изложеното жалбоподателката (ответник по исковете) счита, че решението е недопустимо, настоява за обезсилването му и за прекратяване на

производството.

В евентуалност въззивничката Н. Д. излага, че решението в обжалваните от нея части е неправилно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила, които обобщено се свеждат до неправилна преценка и анализ на събраните по делото доказателства, до необсъждане на всички доказателства поотделно и в съвкупност и в тяхната взаимна връзка, както и до игнориране на относими за повдигнатия правен спор доказателства. Неправилно и в нарушение на процесуалните правила са приети без резерви за достоверни показанията на разпитания по делото по почин на ищеца свидетел Мирослав Неделчев, като не е отчетено, че свидетелят е близък приятел на ищеца; не е съобразено, че показанията му не се подкрепят от нито едно друго доказателство по делото, както и че се опровергават от събрани по делото писмени доказателства – влезлите в сила решения по в. гр. дело № 2537/2020 год. и по в. гр. дело № 332/2021 год., двете по описа на ОС-Варна, в които е прието, че изпълнителното дело е образувано законосъобразно.

Наведени са и оплаквания за допуснати процесуални нарушения във връзка с извършения от първоинстанционния съд доклад на делото – нарушения на чл. 146 ал. 1 т. 4 и т. 5 и ал. 2 от ГПК, като оплакванията са бланкетни – не е посочено в какво конкретно се изразяват твърдяните нарушения, вкл. не е посочено относно кои твърдени от страните факти първоинстанционният съд „не е разпределил в пълнота доказателствената тежест“ /чл. 146, ал. 1 т. 5 ГПК/; не е посочено също на коя от страните и за кой конкретно твърдян от нея факт съдът не е указал, че не сочи доказателства.

В жалбата са изложени правни съображения и доводи относно характера на деликтната отговорност, както и относно фактическия състав на деликта, като жалбоподателката счита, че в случая липсва един от елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане, а именно – противоправност на поведението ѝ, изразяващо се в образуването на изпълнително дело против ищеца за принудително събиране на присъдената в полза на ненавършилото им пълнолетие дете издръжка, поради което и предявените против нея искове са неоснователни.

Отправеното в евентуалност искане е за отмяна на решението в обжалваните от ответницата части и за постановяване на друго, с което исковете да бъдат отхвърлени изцяло, ведно с присъждане на сторените в двете инстанции разноски.

Към жалбата е приложено копие от Определение № 1795/10.05.2023 год. по в. ч. гр. дело № 906/2023 год. по описа на ОС-Варна, с искане за приобщаването му към делото. Искането се обосновава с разпоредбата на чл. 266, ал. 2, т. 1 ГПК. В жалбата се съдържат и искания за събиране на доказателства във въззивното производство, а именно: Да бъде задължен ищецът, на основание чл. 176 ГПК, да се яви лично в съдебно заседание и да отговори на следните въпроси: 1) Взимал ли е медикаменти за лечение на сърцето си и високото кръвно [налягане] в периода 18.5.2020г. до 6.1.2020г. ?

Ако е взимал какви са, като ги посочи и взима ли ги и към настоящия момент; 2) Има ли издадена рецепта за взимане на лекарства за високо кръвно [налягане] и сърце, да я посочи от кой лекар и какви действия по получаване на лекарствата е извършвал; 3) Посещавал ли е специализирано лечебно заведение за лечение и ако е посещавал да посочи период и лечебно заведение; 4) Посещавал ли е психолог или друг специалист, като посочи кой и адрес на практиката му и какви процедури са извършвани? 5) Ползвал ли е болнични за периода 27.5.2020г. до 06.01.2021г. и от кой личен лекар му е издаден болничния лист? 6) Изпращал ли е имейли, съобщения или молби с искания за прекратяване на изпълнителното дело, и ако не го направи „ще извади ли и той арсенала"? 7) Заплатил ли е сумата от 900 лева на адв. К. по ЧНД по описа на РС-Шумен?; 8) Заплатил ли е гаранция в размер на 260 лева по гр. дело на ВнОС за да запорира банковата сметка на ответничката, по която тя получава издръжка и заплатата си?; Да бъде приета и приобщена към делото e-mail кореспонденция от В. М., представена от ответницата, но неприета от първоинстанционния съд.

Исканията се обосновават с разпоредбата на чл. 266, ал. 3 ГПК.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, насрещната страна, ищец по исковете, В. В. М. оспорва жалбата, счита, че е неоснователна, а решението в обжалваната от ответницата части – правилно и законосъобразно и настоява да бъде потвърдено в тези части.

В насрещната въззивна жалба са наведени оплаквания, че решението в атакуваната от ищеца част е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон – чл. 52 ЗЗД, като не е съобразена съдебната практика относно размера на обезщетението за неимуществени вреди по сходни казуси. Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваната от ищеца част и за постановяване на друго, с което искът му за заплащане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди да бъде уважен в пълния предявен размер.

С насрещната въззивна жалба са представени копия от две експертни справки с № № 189/14.10.2021 год. и 201/27.10.2021 год. от БНТЛ – ОД на МВР- Варна, касателно автентичността на пълномощно с № 99899/, серия Б от 18.05.2020 год. и пълномощно с № 95969, серия Б от 03.02.2020 год.

Съдът, като се запозна с делото намира, че исканията на жалбоподателката Н. А. Д. за събиране на доказателства във въззивното производство са неоснователни, като съображенията за това са следните:

Определението № 1795/10.05.2023 год. по в. ч. гр. дело № 906/2023 год. на ОС-Варна е неотнормимо към правния спор.

Въпросите от 1 до 5 вкл., които ответницата иска да бъдат зададени към ищеца по реда на чл. 176 ГПК, касаят наведени от самия ищец твърдения за положителни факти в подкрепа на иска му за обезщетение за неимуществени вреди и именно негова е тежестта да ги докаже; ответницата е оспорила тези твърдения за факти, т. е., нейните твърдения са за отрицателни факти. Отрицателните факти не подлежат на доказване, а подлежат на опровергаване

чрез доказване от насрещната страна – в случая от ищеца, че даден твърдял от него положителен факт, чието осъществяване ответницата отрича, действително се е осъществил. Въпросите до ищеца от 6 до 8 вкл. са неотнормими към спора. Поради това и като е отхвърлил горното доказателствено искане, първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на процесуалните правила, поради което и настоящият състав намира, че не са налице условията на чл. 266, ал. 3 ГПК.

По отношение на „e-mail“ кореспонденцията, водена от ищеца с ответницата и с процесуалните ѝ представители, същата е приета от първоинстанционния съд и приобщена към делото с протоколното определение от 28.09.2022 год. и се съдържа на л. 155; л. 159-165; л. 167 и л. 305-311 от делото на РС-Варна, поради което и повторното ѝ приемане е ненужно.

Направеното с насрещната въззивна жалба искане за приемане на представените с жалбата копия от две експертни справки с № № 189/14.10.2021 год. и 201/27.10.2021 год. от БНТЛ – ОД на МВР- Варна, касателно автентичността на пълномощно с № 99899/, серия Б от 18.05.2020 год. и пълномощно с № 95969, серия Б от 03.02.2020 год., е неоснователно – тези доказателствени средства са недопустими от гледище на ГПК, тъй като са събрани в рамките на друго производство, а освен това са и неотнормими към настоящия спор.

По тези съображения съдът намира, че направените от страните искания за събиране на доказателства във въззивното производство са неоснователни и следва да се отхвърлят.

Настоящият състав констатира, че приетата от първоинстанционния съд правна квалификация на предявените от ищеца искове е неправилна. В случая правната квалификация на исковете е по чл. 45 от ЗЗД, вр. чл. 3 от ГПК с оглед наведените от ищеца твърдения за претърпени от него имуществени и неимуществени вреди, причинени в резултат от неправомерното поведение на ответницата Н. А. Д., съставляващо злоупотреба с процесуално право, изразяваща се в незаконосъобразно образуване на дата 18.05.2020 год. на изпълнително дело и предприемане на принудително изпълнение по изпълнително дело № 379/2020 год. по описа на ЧСИ З. Д. с рег. № 808 с район на действие района на ОС-Варна по издаден изпълнителен лист № 1981/18.05.2020 год. по гр. дело № 3565/2020 год. на РС-Варна, с който ищецът е бил осъден да заплаща на малолетното дете на страните Самуил В.ов М., роден на 31.01.2014 год., чрез неговата майка и законен представител Н. А. Д., месечна издръжка в размер на 180 лева, считано от 22.04.2020 год., въпреки знанието на ответницата, че към дата 18.05.2020 год. (когато се е снабдила с изпълнителен лист и е подала молба до частен съдебен изпълнител, въз основа на които е образувано горното изпълнително дело) задължението на ищеца за издръжка към детето за месец май 2020 год. е било платено.

Горните твърдения в обстоятелствената част на исковата молба и отправените въз основа на тези твърдения искания обосновават правна

квалификация на двата обективно кумулативно съединени иска по чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 3 от ГПК – отговорност за вреди (в случая имуществени и неимуществени), причинени в резултат от злоупотреба с процесуални права от страна на ответницата. Обстоятелството, че в исковата си молба ищецът е посочил като правно основание на исковете си чл. 49 ЗЗД не е основание исковете да се квалифицират по този текст. Поначало съдът не е обвързан от посочената от ищеца правна квалификация като текст от закона или като терминологично определяне на вида и характера на претендираното вземане, нито пък ищецът е длъжен да сочи правното естество на претендираното право и да го квалифицира. Определянето на правната квалификация следва обективно от наведените твърдения и отправения петитум и е задължение съда, тъй като е въпрос по приложението на закона. Следва да се изтъкне още, че нормата на чл. 49 ЗЗД е неприложима в случая, тъй като не е налице „възлагане на работа“ по смисъла на цитираната норма (освен това „възложителят“ на работата, за каквото е приета ответницата, няма регресни права към „изпълнителя“ за каквото е приет частният съдебен изпълнител). Отговорността за твърдения да са причинени в хипотезата на чл. 3 от ГПК вреди от злоупотреба с процесуални права е по чл. 45 ЗЗД и е отговорност за лично поведение (действие или бездействие) на твърдения деликвент, а не е отговорност за чужди действия в хипотезата на чл. 49 ЗЗД. Независимо от дадената от първоинстанционния съд правна квалификация на исковете, видно от съдържанието на доклада в първата инстанция и от доказателствата по делото първоинстанционният съд е изследвал всички елементи от фактическия състав на предявените искове; по наведените твърдения за факти, както и по поисканите и събрани в тяхна подкрепа доказателства, ответницата се е защитавала, поради което и настоящият състав счита, че първоинстанционният съд е разгледал исковете за заплащане на претендираните от ищеца суми за обезщетение за претърпени от него имуществени и неимуществени вреди, така, както са предявени, но им е дал неточна правна квалификация – вместо по чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 3 ГПК, ги е квалифицирал по чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45 ЗЗД. Ето защо не се налага да се дават указания към страните да предприемат други процесуални действия, извън извършените в първата инстанция във връзка с попълване на делото с доказателства, а само промяна на дадената от районния съд правна квалификация на предявените искове, съобразно изложеното по – горе.

Настоящият състав намира, че следва да се изискат от РС-Варна за послужване ч. гр. дело № 1527/2021 год. по описа на РС-Варна, както и гр. дело № 3565/2020 год. на РС-Варна.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ, подадената от Н. А. Д. от гр. Варна чрез процесуален представител, ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА срещу Решение № 1971/02.06.2023 год., постановено по гр. дело № 20213110105913 по описа на

РС-Варна за 2021 год., както и подадената от В. В. М. от гр. Варна чрез процесуален представител НАСРЕЩНА ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА срещу горното решение;

УКАЗВА на страните, че правната квалификация на предявените от ищеца В. В. М. от гр. Варна против ответницата Н. А. Д. от гр. Варна обективно кумулативно съединени осъдителни искове е по чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 3 от ГПК;

ОТХВЪРЛЯ, направените с въззивната жалба на Н. А. Д. от гр. Варна искания за събиране на доказателства във въззивното производство, а именно: За приемане и приобщаване към делото на представено с жалбата копие от Определение № 1795/10.05.2023 год. по в. ч. гр. дело № 906/2023 год. по описа на ОС-Варна; да бъде задължен ищецът, на основание чл. 176 ГПК, да се яви лично в съдебно заседание и да отговори на въпросите, посочени по – горе в съобразителната част на настоящото определение и за приемане и приобщаване на e-mail кореспонденция от В. М., приложена към кориците на първоинстанционното дело;

ОТХВЪРЛЯ, направените в насрещната въззивна жалба на В. В. М. от г. Варна, искания за събиране на доказателства във въззивното производство, а именно – за приемане и приобщаване към делото на представени с насрещната въззивна жалба копия от две експертни справки с № № 189/14.10.2021 год. и 201/27.10.2021 год. от БНТЛ – ОД на МВР- Варна;

ДА СЕ ИЗИСКАТ от РС-Варна за послужване ч. гр. дело № 1527/2021 год. по описа на РС-Варна, както и гр. дело № 3565/2020 год. по описа на РС-Варна;

НАСРОЧВА разглеждането на делото за дата **15.01.2024 год. от 14, 00 часа**, за която дата и час да се призоват страните чрез процесуалните им представители (чл. 39, ал. 1 ГПК), ведно с връчване на препис от настоящото определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____